

[Viggo Starcke.]

fællesøkonomi, hvorimod Europa — der udfolder tolderne og kineserne og cand. polit.erne stadig deres virksomhed og byrder erhvervslivet med urimelige omkostninger til administration, kolossale fordyrelser, forsinkelser og forringelser. Dette er vistnok den største luksus, Europa oprettholder i øjeblikket.

Jeg vil også gerne spørge den højtærede udenrigsminister, om udenrigsministeren er i stand til at give videre oplysninger om det forslag, som professor Bertil Ohlin fra Sverige fremkom med i december måned, og som blev vedtaget som forslag den 6. december 1951, om The Low Tariff Club. Dette forslag gik, såvidt jeg erindrer, ud på, at der øjeblikkelig indførtes en maksimalgrænse for toldsatserne på 35 pct., og at landene forpligtede sig til i det første år kun at fortolde 70 pct. af deres import med en 5 pct.s told for råvarer, 15 pct. for halvfabrikata og 25 pct. for færdigvarer, i det andet år skulle 80 pct. af importen omfattes af dette, i det tredje år 90 pct. og i det fjerde år hele importen, på hvilken basis man så vil kunne arbejde videre. Dette er ikke udtryk for en klar frihandelspolitik, men det er udtryk for en linie i retning af frihandel og for bremsning af den ødelæggende protektionisme. Rent handelspolitisk findes der ikke noget bånd, som i den grad er i stand til at binde nationer sammen, som de frie handelsforhold over grænserne.

Jeg vil nu, da vi taler om Europarådet, lige minde udenrigsministeren om flygtningekommissionen. Der blev henstillet til ministerkomiteen at lade sig repræsentere i en fælleskomité — der skulle være en højkommissær —, som skulle lempe problemet for alle de vesteuropæiske flygtninge. Hvordan ligger dette problem? Det er meget vigtigt, særlig for Danmarks sydslesvigske politik, hvor vi hidtil med meget ringe udbytte har sat store kræfter ind for at lette flygtningetrykket.

Jeg kan tildels tilslutte mig de fleste af de udtalelser, der er fremkommet om Tysklands medvirken i Europahæren. Den er set fra et vesteuropæisk synspunkt forsvarspolitisk ønskelig, men en isoleret tysk hær indebærer så store risici, at man forstår, at Frankrig og de andre vesteuropæiske nationer ikke har kunnet gå med dertil. En løsning, der tilfredsstillende både Frankrig og de andre vestlige lande og Tyskland, er netop løsningen: den fælleseuropæiske hær, bestående af Frankrig, Italien, Tyskland og Beneluxlandene. Hvordan dette problem skal løses med Sveriges forbliven, er et spørgsmål, som endnu ikke er helt klaret. Måske det engelske

forslag der kan give den endelige, effektive løsning.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at der finder en forenkling sted — således som udenrigsministeren også var inde på det i sin tale — af den intereuropæiske administration, således at man undgår altfor mange paralleller og overlappninger, EPU, OEEC, Atlantpagt, Europaråd, og hvad alle disse organisationer hedder. Hvis i fremtiden Europabevægelsen skulle kunne få en virkelig effektivitet, således at Europarådet vokser frem til at blive en overstatlig myndighed vedrørende landenes udenrigspolitik, eventuelt deres pengevæsen og deres liberaliserede handel, så vil et sådant samvirkende Europaråd været et skridt i den rigtige retning.

Hvad angår forholdene indenfor De Forenede Nationer, har mange af ordførerne lige fra den højtærede udenrigsminister og ordføreren for forespørgerne været inde på problemet om de underudviklede lande. Jeg vil der gerne henlede opmærksomheden på en meget interessant bog, som er udgivet af De Forenede Nationer; den hedder „Land Reform“, og den kom for knap et år siden. I denne bog siges der — jeg beder om tilfaldelse til et ganske kort citat —:

„Problemet for verdens underudviklede lande er i meget stor udstrækning problemet om deres landbrugsbefolknings fattigdom.“

Det er jo sådan, at $\frac{4}{6}$ af jordens befolkning lever i disse underudviklede lande, $\frac{1}{6}$ af befolkningen på jorden lever i mellemudviklede lande og kun $\frac{1}{6}$ i nogenlunde veludviklede lande, og til veludviklede lande regner man oven i købet dette land. I Europa er forholdet det, at hvert tredje menneske er knyttet til landbrugsjorden, i Nordamerika er det kun hvert femte menneske, men i Asien og Afrika er 3 af hver 4 mennesker knyttet til landbrugsjorden. Med den tilvækst, der finder sted af jordens befolkning, hvor der fødes et overskud på 55 000 mennesker hver dag, bliver der en tilvækst om året på 5 gange Danmarks befolkning, nemlig 20 millioner mennesker.

Dette stiller menneskeheden overfor så bydende problemer, at jordspørgsmålet må løses, ikke blot i de veludviklede lande, men først og fremmest i de underudviklede lande. Produktionen ligger meget lavt; i Afrika ligger den på $\frac{1}{8}$ t pr. menneske, medens den i Nordamerika ligger på $2\frac{1}{2}$ t pr. menneske. De problemer, som man står overfor, er koncentrationen af jordejendommen på ganske få hænder og de vældige jordafgifter, som de mennesker, der dyrker jorden, må betale dels i renter, dels i afdrag, dels i skat-